

Tinh Thần Thì Hăng Hái Nhưng Thể Xác Lại Yếu Đuối!

Cha Guillaume Jedrzejczak chào đời năm 1957 tại miền Bắc nước Pháp trong một gia đình thợ thuyền. Thân phụ là nhân viên hầm mỏ. Năm 1975 Guillaume khám phá ra cuộc sống đan tu và năm 1982 chính thức gia nhập **Đan Viện Xitô ở Mont des Cats (Bắc Pháp)**. Năm 1997 thầy Guillaume thụ phong Linh Mục và cùng lúc được bầu làm Viện Phụ. Cha thi hành chức vụ trong vòng 12 năm cho đến tháng 8 năm 2009 thì xin từ

chức. Xin nhường lời cho Cha nói về niềm vui và cái khắc khổ trong cuộc sống đan tu.

Lần đầu tiên tôi đến Đan Viện ngay sau khi đậu Tú Tài. Trước đó vào năm 15 tuổi tôi được ơn hoán cải nội tâm và làm cuộc hành trình thiêng liêng đơn độc. Giờ đây tôi muốn tiếp tục cuộc hành trình với người khác. Nhưng Cha Viện Phụ không chấp nhận vì thấy tôi còn quá trẻ. Tôi chỉ trở lại Đan Viện 5 năm sau và chính thức trở thành đan sĩ năm 25 tuổi. Tôi ước ao sống Phúc Âm trong Cộng Đoàn. Cộng Đoàn là lý tưởng lôi cuốn tôi. Thế nhưng Cộng Đoàn mang một chiều kích khác trong cuộc sống đan tu. Bởi vì, Đan Viện nối kết những người cùng một lý tưởng nhưng mỗi đan sĩ tiếp tục cuộc hành trình trong cô tịch.

Đan sĩ sống cùng lúc hai chiều kích riêng và chung. Cuộc sống chung làm nổi bật nét cô tịch và cho phép mỗi đan sĩ khám phá ra nét phong phú nơi người anh em trong Cộng Đoàn. Cuộc sống cô tịch là một hồng ân, một món quà đối với đan sĩ Xitô. Nó là nét đặc thù của cuộc sống khổ tu. Cô tịch làm cho đan sĩ cảm nghiệm thế nào là khác biệt giữa anh em nhưng không bao giờ khép kín vào chính mình. Nếu không, cô tịch trở thành nặng nề. Đây là điểm quan trọng trong cuộc sống khổ tu Xitô.

Thật thế, đan sĩ Xitô chúng tôi cảm nghiệm cái tốt cùng của sự cô đơn trong mức độ một người có thể chịu đựng. Thế nhưng đó không phải là cái cô đơn trống rỗng và vô nghĩa. Trái lại, cô đơn

được Một Người nâng đỡ. Người đó chính là Đức GIÊSU KITÔ, THIÊN CHÚA nhập thể làm người. Ngài có dung nhan. Và dung nhan thánh của Ngài thật quan trọng. Thế nhưng sự hiện diện cũng là sự khiêm diện. Trình thuật Tin Mừng về sự Phục Sinh cho thấy Đức Chúa GIÊSU KITÔ vừa tỏ hiện vừa vắng mặt. Đây cũng là ý nghĩa Đức Tin Công Giáo:

- Tin nơi THIÊN CHÚA vắng mặt nhưng thật sự hiện diện.

Bao lâu còn sống nơi trần gian chúng ta không được diễm phúc chiêm ngắm THIÊN CHÚA diện đối diện. Nói khác đi, chúng ta chỉ thấy Ngài đằng sau lưng. Và chính sự hiện diện của THIÊN CHÚA đã giữ tôi ở lại Đan Viện Xitô cho đến hôm nay, mặc dầu không thiếu những chiến đấu và thử thách.

Cuộc sống đan tu là "chiếc hộp dẹt tiếng" khác thường. Thật thế, nơi Đan Viện, các đan sĩ trút bỏ tất cả những gì là hơi hợt là vô ích và chỉ giữ lại cái chính yếu làm nên thực tại cuộc sống. Thế nhưng, trong cuộc sống đan tu, các việc đơn giản như ăn uống, đi đứng, lao động, đụng chạm, ngủ nghỉ, cầu nguyện thật lâu giờ trong thinh lặng lại mang nét "bén-nhảy". Trong trường hợp này, cái "nhảy-cảm" bỗng trở thành "siêu-nhảy-cảm". Nghĩa là chỉ cần một trái ý nhỏ nhất cũng có thể khiến cho đan sĩ cảm thấy khó chịu như đứng trước một sự việc to tát. Và đây là thử thách mà đan sĩ thường gặp phải trong đời sống đan tu. Vượt thoát thử thách này đan sĩ sẽ đạt đến chiều kích siêu nhiên vô cùng phong phú.

Ngày hôm nay tôi hiểu rằng THIÊN CHÚA nhậm lời chúng ta cầu xin theo cách thức của Ngài. THIÊN CHÚA luôn luôn muốn điều lành cho con người, mặc dầu con người không luôn luôn thấy được điều đó. Đức Tin là như thế. Không Thấy nhưng vẫn Tin. Có khác biệt rất lớn giữa Đức Tin và lòng tin tưởng. Tin tưởng ai tức là biết rõ về sự đáng tin của người ấy. Trong khi Đức Tin đi xa hơn. Đức Tin ở bên trên những gì tôi hiểu được. Tin rằng THIÊN CHÚA yêu thương tôi bằng cách thức tôi không hiểu là điều khó, nhưng chính vì thế mà Đức Tin ban cho tôi niềm tự do nội tại thật cao cả.

Trong cuộc sống đan tu, Lời Chúa luôn cho tôi những khám phá bất ngờ bởi lẽ Lời Chúa mang rất nhiều nghĩa. Thánh Jean Cassien sống vào thế kỷ thứ V nói rằng:

- Lời Chúa lớn lên với người đọc.

Lời Chúa là gương soi giúp khám phá ra chúng ta là ai qua cái nhìn của THIÊN CHÚA đặt trên chúng ta. Đối với các Giáo Phụ thì phương thế tối hảo để biết con người chính là lắng nghe THIÊN CHÚA. Đó cũng là phương thế mà các đan sĩ gọi là Lectio divina - Đọc và suy gẫm Lời Chúa.

Hiểu biết THIÊN CHÚA và hiểu biết chính mình qua Lời Chúa. Một điểm khác cũng làm tôi ngạc nhiên trong cuộc sống đan tu là mối hiệp thông huynh đệ. Các đan sĩ trẻ tuổi thường nghĩ rằng để có thể hiểu nhau cần phải nói chuyện, trao đổi. Thế rồi dần dần theo thời gian các đan sĩ khám phá ra rằng chính trong thinh lặng triền miên - đôi khi kéo dài nhiều ngày nhiều tháng - lại khiến các đan sĩ hiểu biết nhau nhiều hơn.

Thinh Lặng và Cô Tịch không tách rời nhau nhưng liên kết chặt chẽ trong chiều sâu đích thật nhất. Càng sống gần THIÊN CHÚA con người càng đến gần anh chị em mình.

... Bấy giờ Đức Chúa GIÊSU đi cùng với các môn đệ đến một thửa đất gọi là Ghết-sê-mani. Ngài nói với các ông: "Anh em ngồi lại đây, Thầy đến đàn tràng kia cầu nguyện". Rồi Người đưa ông Phê-rô và hai người con ông Đê-bê-đê đi theo. Người bắt đầu cảm thấy buồn rầu xao xuyến. Bấy giờ Người nói với các ông: "Tâm hồn Thầy buồn đến chết được. Anh em ở lại đây mà canh thức với Thầy". Người đi xa hơn một chút, sấp mặt xuống, cầu nguyện rằng: "Lạy CHA, nếu có thể được, xin cho Con khỏi phải uống chén này. Tuy vậy, xin đừng theo ý Con, mà xin theo ý CHA". Rồi Người đến chỗ các môn đệ, thấy các ông đang ngủ, liền nói với ông Phê-rô: "Thế ra anh em không thể canh thức nổi với Thầy một giờ sao? Anh em hãy canh thức và cầu nguyện, để khỏi lâm vào cơn cám dỗ. Vì tinh thần thì hăng hái, nhưng thể xác lại yếu đuối". Người lại đi cầu nguyện lần thứ hai và nói: "Lạy CHA, nếu Con cứ phải uống chén này mà không sao tránh khỏi, thì xin vâng ý CHA" (Matthêu 26,36-42).

("Croire Aujourd'hui", la Foi dans la Vie, n.260, Octobre 2009, trang 6-9)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt